

ג. עפ"י תוכן גם השייכות דחודש אלול לפ' 21
 ראה: 22
 שלימות העבודה ד"אני לדודי ודודי לי" 23
 (ההתאחדות בין המציאות ("אני") של יהודי עם 24
 הקב"ה) היא כשזה באופן של "ראה", ראי'. 25

החידוש של ראי' לגבי שמיעה (ושאר הכחות) 26
 הוא, שכאשר מישוהו רואה דבר מסויים כמו עיניו, 27
 ה"ז מתאמת אצלו בתכלית ההתאמתות. בסגנון 28
 אחר: האדם הרואה מתאחד כולו עם הדבר הנראה, 29
 כך שלא יתכן בזה שום שינויים, אף אחד לא יכול 30
 לשנות את דעתו ולומר שהמציאות היא שונה, שכן 31
 הוא ראה זאת בעצמו; ובניגוד למצב הדברים 32
 בשמיעה וכיו"ב, שאפילו כאשר שומע דבר ממקור 33
 נאמן, הדבר לא נתאמת ונתאחד אצלו כ"כ, ויתכן 34
 שיהי' לו שינויים בזה (כעבור זמן, או לאחר 35
 הרהור נוסף, או כאשר שומע מאחר גירסא שונה 36
 וכיו"ב). שלכן הדין הוא ש"אין עד נעשה דייק", 37
 כי "כיון דחזיוהו כו' לא מצו חזו לי' זכותא" 38
 ומזה מובן גם בפרטיות פירוש הפסוק בריש 39
 פרשתנו – "ראה אנכי נתן לפניכם היום": 40

התורה אומרת ליהודי, שאלקות ותומ"צ (אשר 41
 "אנכי נתן לפניכם היום" 13) צ"ל אצלו באופן של 42
 "ראה", ראי' באלקות, אי"ז רק כדבר שהוא שומע 43
 או מאמין שאכן כך הוא (שזה יכול להיות כדבר 44
 נוסף על מציאותו, כך שיכולים לחול בזה 45
 שינויים), אלא זה צריך להתאמת ולהתאחד בו כמו 46
 דבר שהוא רואה, שהוא בטוח לחלוטין באמיתיות 47
 הדבר, ולא שייך שיהי' לו שינויים בזה, ואפילו לא 48
 חלישות. 49

ועי"ז (שעבודתו היא באופן של ראי' באלקות) 50
 נפעלת השלימות בהעבודה ד"אני לדודי ודודי לי" 51
 – ההתאחדות בין מציאות האדם ("אני") והקב"ה 52
 ("דודי"), כי ראי' חודרת ב"אני" (מציאות האדם), 53
 שהוא בעצמו – "אני" – רואה את אמיתית 54
 האלקות (משא"כ כששומע אודות זה, ה"ז לא 55
 תמיד חודר ב"אני" שלו). 56

(12) ר"ה כו, א. – משא"כ כשהדיינים שומעים מהעדים – אף שברור להם שהעדים אומרים אמת – חזו לי' זכותא.

(13) ראה לקו"ת ריש פרשתנו (יה, א. ושם, סע"ג), ש"אנכי נתן לפניכם היום" קאי על גילוי בחי' אנכי ה' אלקיך בדיבור הראשון של קבלת התורה. וע"פ המבואר בכ"מ, שדיבור אנכי כולל כל עשרת הדברות הכוללות כל התומ"צ, מובן, ש"אנכי נתן לפניכם היום" קאי על כל התומ"צ.

1 [וע"ד סדר החתונה בפשטות למטה, שקודם
 2 הקידושין, שהאיש מקדש את האשה (ההשפעה של
 3 המשפיע להמקבל), הכלה מסוכבת את החתן שבע
 4 פעמים, העבודה והתעוררות של המקבל – "אני
 5 לדודי", שממשיך אח"כ את "ודודי לי"].

6 והיות שבחודש אלול עומדת בגלוי כללות
 7 עבודת האדם (כנ"ל), לכן אז הוא סדר העבודה של
 8 "אני לדודי ודודי לי" – כי בזה מתבטא עיקר
 9 ושלימות כל העבודה, שתחילה ישנה עבודת האדם
 10 בכח עצמו בחודש אלול⁸, וזה ממשיך לאח"ז
 11 (במילא) את ההמשכה מלמעלה למטה של "ודודי
 12 לי" בחודש תשרי. עד שגם ה"ודודי לי" נכלל
 13 ב"אלול"⁹ (אע"פ שבפועל זה בא בחודש תשרי
 14 שלאחרי זה), כיון שבעבודה ד"אני לדודי",
 15 שמגיעה עד לעצמותו ית' (שממנו נמשכים כל
 16 ההמשכות, גם ההמשכה של "ודודי לי"), נכללת
 17 גם ההמשכה של "ודודי לי"¹⁰, ז.א. שלימות
 18 החיבור וההתאחדות של יהודי עם הקב"ה, מלמטה
 19 למעלה (אני לדודי) ומלמעלה למטה (ודודי לי) גם
 20 יחד¹¹.

(8) ואף שגם האתעדל"ת בחודש אלול (אני לדודי) הוא בכח האתעדל"ע שקדמה לה דהתגלות י"ג מדה"ר בחודש אלול, כמשל המלך בשדה (לקו"ת פרשתנו לב, א ואילך) – הרי זה נתינת כח לעבודת התחתון, והעבודה היא מצד התחתון, בימי החול דוקא (ראה לקו"ש ח"ד ע' 1343 הערה 6). ולא עוד, אלא שגם שלימות המשכת יגמדה"ר בחודש אלול הוא דוקא ע"י העבודה ד"אני לדודי", וכמרומו גם בזה ש"אני לדודי" הוא ר"ת "אל", גילוי שם א-ל, "שהוא ראשית כל הי"ג מדות ומקורן וכללותן" (לקו"ת שם, ב) – ראה ס' השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 690 ואילך.

ועפ"ז יומתק המשל דמלך בשדה דוקא (ולא מלך בשוק* וכיו"ב, שגם זה הוא משל על המשכת יגמדה"ר בימי החול), כי שדה הוא מקום מקור חיות האדם, ארץ ממנה יצא לחם (איוב כח, ה), ולחם לבב אנוש יסעד (תהלים קד, טו), והרי צמיחת החטים (שמהם נעשה לחם) הוא ע"י עבודת האדם בשדה, חרישה, זריעה, קצירה וכו', שכח הזריעה של הקב"ה באדמה, וגילוי דבר זה הוא ע"י האדם שעובד את האדמה ומוציא ומגלה בארץ את כח הזריעה שבה. וכמו"כ בנמשל: שלימות המשכת וגילוי יגמדה"ר בחודש אלול נעשה ע"י עבודת האדם, "אני לדודי".

(9) וכנרמז גם בזה שהד' יודי"ן בס"ת ד"אני לדודי ודודי לי" (אלול) הם כנגד הארבעים יום מר"ח אלול עד וכולל יוה"כפ (ב"ח הנסמך לעיל הע' 3), דהיינו, שאלול כולל גם העשרה ימים – וכולם – מר"ה ליוה"כפ.

(10) ראה סה"מ מלוקט ח"ג ע' רסט. ס' השיחות תשמ"ט שם. (11) וכמבואר בלקו"ת פרשתנו ד"ה ושמתי כדכד (ס"ד), "להוי כדין וכדין", החיבור דההמשכה מלמעלה למטה וההעלאה מלמטה למעלה.

(* ע"ד המשל בוהר ס"פ בחוקותי משוקא דבורסקי.)